

DE TRIBUNE

Versijnt dagelijks, behalve op Zon- en Feestdagen.
Redactie en Administratie: AMSTEL 85, AMSTERDAM. Tel. N. 4894.
Advertentie 25 cent per regel. Arbeidersorganisaties, aanvraag, betrekking, huur, verhuur enz. 10 cent per regel. Ingezonden Mededeelingen 50 cent per regel.

REV. SOC. VOLKSBLAD

ABONNEMENTSPRIJS: voor plaatsen, waar Agent-schappen gevestigd zijn, per week 15 ct. Franco per post per kwartaal bij vooruitbetaling: voor NEDERLAND f.1.95; voor BELGIË f.2.90. Voor andere bij de Postunie aangesloten landen f.4.—
PRIJS PER NUMMER 3 CENTS.

Orgaan van de Sociaal-Democratische Partij (S. D. P.), onder Redactie van W. VAN RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOP.

Abonne's op dit blad, zijn, volgens de daarvoor vastgestelde bepalingen verzekerd tegen OEGEVALLEN voor

f 2500

bij levens-lange geheele Invaliditeit,

f 300

bij overlijden,

f 200

bij verlies van één hand of voet of oog,

f 100

bij verlies van een duim,

f 60

bij verlies van een wijsvinger,

f 15

bij verlies van elken anderen vinger, een en ander gewaarborgd door de Verzekering-Mij.

THE OCEAN
Rokin 151, A'dam

De Groote Leider, Stockholm, und kein Ende.

Zoo de wind waait,
Zoo waait men jassie...

Men weet, wat het doel was, heigden Mr. Troelstra met de Konferentie van Stockholm beoogde: den weg te banen voor een algemeen vrede, d.w.z. onder de omstandigheden van toen, en van nu nog altijd: den vrede, dien de heerschers te Berlijn, wier zakende heer Troelstra waarnaemt, wenschen, den Duitsch-imperialistischen vrede. Terfeederijl trad de man op, in en beten zijn partij, als de piebbezogzer en de politiek der Scheidemannen.

Het laatste mislukte, zooals het, reden de dingen, waarom het van den kant der Entente-machten gaat, gezien ook de werkelijke houding der arbeidersmassa's in die landen, mislukte moest. Maar men zal zich herinneren, dat, voor het geval van mislukking der Stockholmsche intrigue als zodanig, de groote Leider een slag om den arm hield. Stockholm moest de inleiding zijn van een algemeen vrede, maar in het uiterste geval, als zij door den onwil der Entente onmogelijk was, dan was een afzonderlijke vrede tusschen Duitschland en Rusland toch niet geheel te verwerpen. De man was ook daarin konsekvent: wat hij onder alle omstandigheden in het oog hield, dat was het belang van de zaak, waaraan hij, in het belang van het Hollandsche karavaan en uit vrees voor de Revolutie, zijn ziel en zaligheid verpand heeft: het Duitsche Imperialisme.

Het oogenblik, om een nieuwe Stockholmsche intrigue op touw te zetten, is nu, naar men begrijpen zal, aangebroken. De tijd, om het illustere voorbeeld der Deutsche regeerders en van hun reptielen, de „Vorwärts“ en de Scheidemann-hende te volgen: het beklifvloed n al van de Russische revolutionairen, die zij haten met al den perijden haat, waarvoor dit volkje vatbaar is, is gekomen. Natuurlijk, natuurlijk, Troelstra houdt nog altijd zijn hart vast, als hij het optreden van Lenin en de zijnen beschouwt, maar nochtans — men vertrouwt nauwelijks zijn ooren — is er alle reden voor „ons, officiële sociaal-demokraten“, om ons aan te sluiten bij de Russische vredes-aktie van het oogenblik... Dat het juist het „optreden van Lenin en de zijnen“, d.w.z. hun geheele revolutionaire politiek is geweest, dat de omstandigheden geschapen heeft — door de lamzaligheid van het Duitsche proletariaat natuurlijk — waaronder de Troelstra's en de Scheidemannen nog weer eens kunnen probeeren, hun meesters, de Hohenzollerns, te dienen, dat vertelt de man er niet bij. Is dat eigen domheid, of spekulatie op de domheid „zijn“ arbeiders?

Mr. Troelstra heeft dan op „zijn“ Kongres een resolutie in den aangelegden geest ingediend. In de toelichting („Volk“ van 22 Dec.) schrijft hij o.a. het volgende:

Ook ware het bekrompen, om redenen van partij-politiek zich tegen de Leninische poging te uiten, wijl deze nu eenmaal tegen de Stockholmsche opvatting ingaat en meer ligt in de Zimmerwaldsche lijn. In dit stadium der wereldgeschiedenis moet ieder verstandig mensch bereid zijn, een of ander standpunt, indien de feiten hem ongelijk gaven, te herzien. En indien Lenin met zijne poging meer succes heeft, dan wij „officiële“ sociaal-demokraten met Stockholm gehad hebben, dan zal dit zeer zeker op den duur leiden tot wijziging van enkele opvattingen in de Internationale, die daaraan niet zal doodgaan, maar tot nieuw leven, in overeenstemming met het nieuwe tijdvak in de wereldgeschiedenis, zal worden gebracht. De taktiek is er nu eenmaal voor de beweging en niet de beweging voor de taktiek.

Men ziet het weer eens voor de zoveelste maal: de groote man kan, als het moet, zich in alle bochten wringen, en de radikaalste frazen verzinnen, om zijn intrigues een schoonen schijn te geven. Daarvoor is hij trouwens de leerling van Cort, diplomaat en staatsman, Harer Majesteits minister-in-hope. Maar uiterster blijft het feit bestaan.

dat terwijl zelfs de socialistische der Entente-landen niet bereid zijn, over een algemeen vrede te onderhandelen, door een socialistische regering een wapenstilstand gesloten en een afzonderlijke vrede voorbereid wordt. Natuurlijk met het doel, langs dien weg zoowel van haar z.g. „bondgenooten“ als van haar vijanden medewerking tot een algemeen vrede te verkrijgen. En nu de historie dien loop neemt, ligt het m.i. op onze weg, onze krachten te gebruiken, niet om dien loop te stuiten, wat nu trouwens niet zou gelukken, maar om hem te voeren tot het door ons gewenschte doel.

De man weet, indien hij althans tot den grein van de revolutionaire politiek der huidige Russische regering begrepen heeft, zeer goed, dat het niet het doel dezer regering is, en ook nooit geweest is, van de zijde harer vijanden en z.g. „bondgenooten“, medewerking te krijgen tot een algemeen vrede. Het doel der revolutionaire republikeinse regering is een algemeen proletarische vrede, tegen haar vijanden en bondgenooten in, n.l. de vrede door de Revolutie. Maar dezen leugen verzint de Leider enkel en alleen, om daarachter zijn doel te verbergen: n.l. met een nieuw, en nog brutaler Duitsch-imperialistisch Stockholm, dan het vorige, niet den algemeen, maar den afzonderlijken Duitsch-Russische vrede te bevorderen, dat wil dus zeggen, de Duitsche heerschers te dienen en de Russische revolutionairen te compromitteren.

Troelstra schrijft n.l. verder: Kon thans de Stockholmsche Konferentie volledig bijeenkomen, dan zou zij tot dit doel krachtig kunnen meewerken. Dit zien, nevens de Denen, ook de Noordweegsche sociaal-demokraten in, wier Partij in een namliet hulde brengt aan de Russische poging en de partijen opwekt, alsnog aan den Stockholmschen oproep van 10 Oktober te voldoen. Maar daar nu eenmaal die oproep, als de geheele Stockholmsche Konferentie, met de deelneming aller groote partijen staat of valt, is hier van voorloopig geen resultaat te verwachten.

Moet er „dus, zooals de Denen voorstelden, een internationale vredesuiting ten gunste van een verloop in onze geest van de Russische poging komen, dan dient men zich deze voor te stellen los van de Stockholmsche Konferentie en van het daarvoor bestaande Komitee. Ook de Hollandsche Delegatie, eenmaal belast met de zorg voor het Int. Soc. Bureau (dat inmiddels feitelijk aan haar zorg onttrokken en naar Stockholm overgebracht is) heeft als zodanig in eene dergelijke nieuwe aktie niet op te treden.

Het oude Stockholm van de baan! Het nieuwe Stockholm, onder de vleugelen van Troelstra'stuning, zal reeds bij voorbaat de Entente-patriotten, en met hen, de partij van Branding, uitsluiten. Wij weten niet wat er aan is van het dezer dagen door de „Telegraaf“ vermeldde bericht, dat de „Levens“-partij, althans de Poensche koloniaties, ook finantiel aan het Duitsche Imperialisme geketend zijn. Maar men kan er zeker van zijn, dat, indien het komplot slaagt, Stockholm of Christiania een zuivere kampagne binnen zijn nuren zal zien. Het nieuwe Stockholm wordt niet enkel naar het wezen, maar ook volkomen naar den vorm een Duitsch-imperialistische intrigue.

Als dit artikel verschijnt, zullen de brave boeren en burgers der A.P. de resolutie van den Leider wel met huid en haar hebben geslikt en den Groeten Man aangehaapt, zooals zij zijn eerwaardigen Meester dezer dagen hebben aangehaapt, gelijk het gedepaveerde volk van Rome of Pompei een priester van Isis of Kybele in de nadenagen der Romeinse kultuur. Dat de werkelijke regering te Petersburg zich door dat volkje zal laten verlaten, is natuurlijk niet gesloten, de heeren Scheidemann, en Parvus mogen dan al konkelten te Stockholm, bij de gratie van Wilhelm en Herding, met God-weet-wie! Nochtans, dunkt ons, dienen de Russische volkscommissarissen op de hoogte

gehouden te worden met de plompe strikken, die hun worden gespannen. Licht ook dit niet in de lijn van de taak, welke de Russische regering aan de redaktie van „De Tribune“ heeft ongedragen? W. W.

De bronzen rots.

In plaats van het blad zelf ontvingen de abonne's van „Arbeiderpolitiek“, met te Bremen verschijnende wetenschappelijke weerga van de Deutsche sociaal-revolutionairen, die de politiek van het revolutionaire Marxisme voorsaan, zo als de Bolsjewiki in Rusland, de gekerkerde en gemartelde leden lijkrecht en Friedrich Adler in Duitschland en Oostenrijk, een circulaire van den volgende inhoud:

Bremen, Datum Poststempel (d.w.z. 20 Dec.)

Hierbij deelen wij u beklad a, dat het ons voorreijg hetes vte a l e h s is, u het blad te doen toekomen.

Zoodra het ons moge zal zijn de krant weer weg te zenden, zullen wij ze u doen geworden.

De uitgevers van „Arbeiderpolitiek“

Het vermoeden, dat het blad onderdrukt en zijn lezers vte a l e h s is, u het blad te doen toekomen.

„Arbeiderpolitiek“ werd, zooals al de genen weten, die het sinds zijn verschijnen in 1916 hebben gelezen, met de uiterste voorzichtigheid geëdigeerd. Het bevatte uit den aard der zaak, waar de Arus-boogen der militaire censuur op gericht waren, slechts indirecte kritiek op het Duitsche Imperialisme en de Duitsche politieke toestanden. Gedurende heel den afgelopen zomer was het voor een groot deel gevuld met artikelen over de Russische Revolutie, afkomstig van Radek en Russische revolutionairen. De Duitsche regering kon er natuurlijk geen enkel bezwaar tegen hebben, dat daarin op felle wijze kritiek werd geëstend op het Russische sociaal-patriotisme.

Sommetijd met het langste staaltje van Pruisische barbaarsheid, dat wij hier te lande hebben mogen waarnemen, de geweldaanval tegen Münster, is de moordaanval op dit blad opnieuw een herinnering te rechter tijd aan het feit, dat, ondanks de Russische Revolutie, de Europeesche, d.w.z. de Wereld-revolutie nog altijd voor een „rocher de bronze“ (een bronzen muur) staat, zooals de Pruisische Metarchen van ouds hun troon en de zels stutseis gaarne noemden.

Het Tsarisme is gevallen. De Roode Republiek, het doelwit en de hoop van geslachten van revolutionairen gedurende een heel eeuw, is voor het eerst in een groot Rijk en niet alleen meer in een stad, zooals in 1871, uitgeeroepen.

Maar een ander Tsarisme, gevaarlijker, wijl veel hechter, staat nog steeds vast overeind.

Het is zelfs nog niet ondermijnd, laat staan gebarsen of gespleten, zooals het Tsarisme reeds sinds 1905 was.

Het is nog even hecht, nog even solido, nog even onaangestast als toen, op de puinhooien van het Fransche Tweede Keizerrijk, den doodstrijd der Commungadesloeg, zonder zich om de gevolgen in eigen land te hoeven bekommeren en de herenmonie over Europa als rechtmatig erfdiel aanvaardde.

Het is nog even onaangestast als toen het Tsarisme nu wehaast 12 jaar geleden reeds wankelde, in de kritieke wintermaanden van 1905—06, toen het vuur der Revolutie voor 't eerst in Rusland hoog oplaaide.

Drie en een half jaar Wereldoorlog heeft het niet gespleten, zelfs niet doen trillen, al zijn honderdduizenden voor de handhaving van zijn grondslagen weggemaakt, al woedt de hongersnood onder miljoenen, terwijl een kleine klasse haar economische en politieke macht nog steeds ziet toenemen.

Integendeel: de rocher de bronze is thans niet meer Pruisen, het dunbevolkte, achterlijke, half-barbaarsche, over Noord-Duitschland versprede Koninkrijk, waar Frederik de Tweede, de zoogenaamde filosoof op den troon, zeven lange jaren

voor vocht, steeds met vergij bij zich, om, als het mis liep, een vervolled dood te sterven. Het is het Groote Duitschland geworden, het ontzaglijke Rijk, dat, groter dan dat van Augustus, groter dan dat van Napoleon, groter dan het Heilige Roomsche Rijk van de Deutsche Natie in de Middeleeuwen, met zijn onderhoorige en tribulaire smten reikt van de Vlaamsche duinen tot die van Koerland, van de Litauische wouden tot die der Voegen, van den mond van de Elbe en den Rijn tot de van Monau, Tagliamento en Strema, dat de Europeesche Alpen omvat zoowel als de Armenische, de Hongaarsche poestas zoogel als de eindeloze steppen van het Midden van Klein-Azië. En dit Rijk, in zijn aangeestendheid, zijn macht-middelen, zijn veldrijkskundige ligging ongeveerd in de wereldgeschiedenis — want het huidige Britsche Rijk mist die territoriale saamhoorigheid, het Tsaristische is kleiner, het Fransche Rijk is territoriaal groter, naar te dun bevolkt, het Chinesche is nog te achterlijk en slecht het Noord-Amerikaansche even arid het in sommige, maar niet in alle opzichten — dit Rijk is tot nog toe bestand gebleken tegen de aanvallen van een Verbond, dat niet in menschen, in economische machtsmiddelen, in de opzichten overloft.

Zijn grootste en schijnbaar serfste tegenstander o, het Europeesche Continent ligt militair machteloos en uiteengevallen ter neder, een leemen loof. De Revolutie is thans meester aan de Nawa, aan de Wolga, aan de Dnjepr, al langs de geheinzinnere en eindeloze gijgelsche stroomen van Noord-Azië. Een Duitsch revolutionair, opgevoed in de tradities van de eenige, maar jammeijk mislukte revolutie, die het Europese volk ooit berde, de Revolutie van het „lele jaar“ zooals een zat geslacht 1818 is gaan noemen, herinnert zich hoe zijn voorgangers, de mannen van dat geslacht, dat Lieblucht, den vader, den reus Johan Philipp Becker, en het Triumvirat Marx, Engels, Lassalle voortbracht, hoe dat reuzen- en heldengeslacht het is van het Tsarisme, het is van den Nawa vervloete, omdat het onbewogen bleef, toen alles in Europa ging bewegen als een bergstroom in de lente.

Thans, welk een tegenstelling! is de Nawa de spree geworden en de stad, die de brandfakkel der Revolutie omhoog heft over de Wereld, is niet Parijs meer, doch de slechts twee eeuwen oude door een ruwen, vuilen despot gestichte stad aan de Nawa.

Het Tsarisme aan de Spreekkan even koel thans de vlammen der Revolutie in de paleizen der Romano's zien fikkeren als het Tsarisme aan de Nawa in het dille jaar de tronen in West-Europa zag wankelen of ineenstorten. De bronzen rots staat nog even vast.

Of zijn er onnozelen en misleiden, die meenen, dat de bronzen rots van den Pruisischen Troon, die thans de Groot-Duitsche troon is, heerschend als Augustus en Napoleon over velerlei volken en nities bezig is zijn eigen grondslagen te ondermijnen?

Daar wordt geleerd over een „kie-rechthervorming“ in Pruisen, zooals, maanden geleden, wondere maren rondzingen over „verparlementarisering“ van de staatsinstellingen van het Rijk. Heel een koor van kwakende kikkers, de liberale pers in ons landje b.v., die er het grootste belang bij heeft om het voor te stellen, alsof het „liberalisme“ eindelijk den troon zou beklimmen in het land van den „Landrat“, den „Geheimrat“, den Fekelwebel en de strenge militaire discipline, brult weken, maanden lang al op dat thema, zooals in de zoete zomermaanden de echte groenroeken in alle vijvers en slo'en van ons watrijke land.

Och, ook de Habsburgers hebben in hun Vaderhuis een Parlement. Een parlement, dat ze alleen zoo maar eens eenige jaren naar huis sturen, wanneer het noodig is eenige woningen uit dit vaderhuis te ontruimen, d.w.z. de inwoners op te knopen, te doen verrotten of hun eigen graven te doen delven.

Ja, zoowaar het Fantoom, dat op den troon der Khalifen te Stamboul de bevelen uitvoert van een bende heroensmoordenaars, heeft zijn Parlement.

BERICHT.

Tot het plaatsen van advertenties in dit blad, met uitzondering van Amsterdam, is aansluitend gerechtigd de Maatschappij tot Exploitatie van het Algemeen Advertentie Bureau S. BAKKER Jz., te Amsterdam N.Z. Voorburgwal 256, Tel. Centrum 1754.

is heus geen schild geweest voordr of vierhonderd Armeische vrouwen en kinderen, wier gebeenten in alle kloven en alle steppen van Armenik Aleppo liggen te verbleeken, na een liden, waar de Hel van Dante slechts een spel bij schijnt.

„Kerechthervorming“ in Pruisen: Democratiseering van den Pruisischen Staat, zelfs wanneer men onder „democratiseering“ slechts datgene verstaat waar wij in West-Europa zoo hoog hartig onze neuzen voor optrekken. Kom, kom! Wie daar wat van ziet, voor de jonkers en de landraden en de hooce militairen, kortom, heel het raderwerk, waar de Pruisische Staat nu al sinds twee eeuwen door en voor beweegt, de fakkel der Revolutie in Berlin en in Pommeren ziet opheffen, zoals, o zoo kort, in de Maardagen van 1848, die heeft werkelijk nooit iets verstaan van wat onze groote leermeesters en voorgangers over Pruisen hebben geschreven. Of hij is het glad vergeten.

Neen, van buiten, noch van binnen verandert de „Bronzen Rots“ nog teekenen van ineenstorting.

Bij zijn vijanden, zijn belagers, ja daar moge de Revolutie smulden, of glimmen, of zelfs hoog oplaan.

Hij echee staat daar ongeschokt. En macht de wereld in sukken vallen, de brokken zouden hem, zeggen zijn machtiigen, treffen zonder hem te deren. Onbewogen, ongeschokt.

It echer geldt voor iederen revolutionair, dat het werkelijk wil zijn, en geen fessur, of illusie, of erger: zo als het Tsarisme in 1848 de rots was, waarop de branding der Revolutie machteleos brak, zoo is het nederot aan de spree.

Alle andere Weerdraken hebben de Re oude reeds als in het lichaam: de Groten Pruisisch-Deutsche Weerdmach nog niet.

En voor een wereliken Duitschen revolutionair geldt thans mer dan ooit: zonder een Deutsche Revolutie, zonder een geweldadige omverwerping van de best ande orle in Pruisen en dienengevolge in Duitschland, geen Revolutie, die de Wereld verandert.

v. R.

Dat kan wat worden!

(D.) Naar we uit „De Tribune“ vernemen, hebben de gesierde knechten der bourgeoisie p.g. Wijnkoop uit Overijssel en een groot deel van Gelderland gejaagd. Hoewel nu juist niet zoo gewenscht, is het een eer onze partij en Wp. aangedaan. Doch daarover is he niet, dat we willen schrijven. Maar we over dit feit in verband met onze propaganda, vooral bij de verkiezing, die staat vast dat Wijnkoop noch in Overijssel noch in Gelderland zal mogen spreken. En niet alleen Wp. doch ook van Wijhe zal, hoewel hem de „Vrijheid“ is gegeven om in het gebied terug te keeren, er wel geen mond mogen open doen. Dan staat nog Doornbusch op 't lijfs e van de rev. socialistische partij de eerste de beste gelegenheid aan de sabelsleepers 't noodig achten zullen worden uitgewezen en dus ook deze wellicht tegen de verkiezing weg is, of gaat. Zoo zullen de militaristische dienste-knechten der kapitalisten, het de partijen van de vijand en verraders des Volks gemakkelijk maken, en ons de verkiezingsstrijd erg verzwaren. Maar gelijk altijd het gewelddadig optreden der bourgeoisie, ten slotte de strijd der socialistische versterkte, zoo kan deze beoeding der bourgeoisie — om de rev. socialistische agitatie te verzwakken — in het tegendeel omslaan, en onze hein het tegendeel juist versterken. En weging, onze strijd ook tot de Pruisisch-wij zeggen dan ook tot de Pruisisch-Nederlandse sabelsleepers en andere regeerders: ga door met uwe vervolging, de komende revolutionaire beweging zult ge er niet door verstikt en ineengeen deel na elken aanslag die zij pleekt op de een of andere der zoogenaamde Oude Hollandse Vrijheden, en toen de revolutionaire beweging, zal deze feller en sterker tegen U onlaan!

naar Faszwitz stonden, en veel van
van het sloot verwijderd waren, dan
daarbij behorende nevengebouwen.
(Wordt vervolgd)

